ANUL IX No. 1105 — 6 PAGINI 6 LEI — Miercuri 7 Sept. 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

LA ORDINEA ZILEI

In industria bătăii...

Până acum câtva timp, Cernăuţiul avea un singur titlu de glorie: salamul. Arhicunoscutul salam de Cernăuţi pentru care se făcuse atâta reclamă, încât nu mai era nevoe de intervenţia sportului pentru răspândirea pe tot întinsul ţării al numitului produs.

Contribuabilii români mai mult sau mai puţin carnivori îşi plăteau regulat tributul, îngroşând bilanţul cărnăţarilor bucovineni cu un activ destul de însemnat, la capitolul: cârnaţi. Ba chiar — findcă o veche teorie afirmă că marfa cea mai bună se găseşte la sursă — n-au fost rare cazurile când cei-cari credeau că în afara barierilor Cernăuţiului nu găsesc salam original, s'au deplasat până la sursă, pentru a mânca salam veritabil.

Istoria gastronomiei naţionale a înregistrat deci numai cazuri de deplasare la Cernăuţi pentru a mânca salam.

Dela un timp, odată cu criza care a transformat în vegetarieni şi pe cei mai crunţi carnivori, nu numai că exemplele de deplasare la Cernăuţi pentru salam s'au împuţinat enorm, dar chiar şi în restul ţării, mâncarea vechiului produs «made in Cernăuţi» ameninţa să dispară.

Bineînţeles la Cernăuţi....

Trebuia găsită deci un nou articol. Nu se mai mânca salam.

Lucrul care poate să înlocuiască cel mai simplu mâncarea este bătaia.

Aşa se face că aproape toate echipele — pentru a reveni la ceiace ne interesează pe noi — cari s'au aventurat spre nordul ţării, în locul vechiului salam au mâncat invariabil bătae.

Inaugurarea a făcut-o reprezentativa Bucureştilor, învingătoare pe teren, şi învinsă dedeparte la puncte, imediat după eşirea din cabine. Au fost gratificaţi atunci cu graţiozităţile de gazde ale cernăuţenilor, şi câţiva dintre cei mai proeminenţi oficiali bucureşteni.

Nu s'a luat nici-o măsură.

Continuarea a asigurat-o Macabi. Iar nici-o măsură. Antrenamentele, pentru menţinerea formei pugilistice a foot-balliştilor cernăuţeni, au fost asigurate de câteva echipe locale. Nici-o reacţiune.

In aceste condiţii, nici-o mirare că zilele trecute, turneul Universităţii din Cluj în capitala Bucovinei, a fost punctat ca şi cele ale echipelor bucureştene, de acelaş epilog de pumni şi palme cu care ne-a obişnuit cronica scandaloasă a footballului cernăuţean din ultimii ani. Nu e zi lăsată dela Dumnezeu, nu e echipă străină care să se hazardeze în cetatea cârnaţilor şi a bătăii gratuite, care să nu părăsească terenul de joc—în eventualitatea unei victorii nescontate de localnici — cu coada între picioare, în apostrofele contondente ale unui public însălbăticit de patima sportivă.

Păţania Universităţii din Cluj nu ne-a mirat, sau în cel mai fericit caz nu ne-a găsit.. nepregătiţi. O prevăzusem încă din momentul când corespondentul nostru din capitala Bucovinei ne anunţa cu titlu de senzaţie turnee naivilor studenţi, cari credeau că ceeace se scrisese în ziare despre fericitul Cernăuţi, nu era decât urmarea fanteziei interesaţilor la discreditarea unui paşnic şi liniştit oraş provincial.

De altfel, ne-am manifestat şi în scris părerea că păţania Macabilor nu va fi fost ultima, deoarece sancţiunile ce s'au luat atunci când deficitul de puncte a fost echivalent cu un excedent de pumni viguroşi la moalele capului, nu cântăreau pentru cunoscători nici cât cel mai superficial avertisment. Dacă brutalităţilor, sălbatice şi inutile ar fi corespuns o energică înşfăcare de guler a neisprăviţilor vătafi locali, ruşinea nu s'ar fi repetat şi cernăuţenilor nu le-ar fi rămas decât faima cârnaţilor tradiţionali.

Aşa însă, cu avertismente, adulări părinteşti şi alte sancţiuni la fel de grave, ceeace a păţit Universitatea eri, va păţi întreaga gamă de Ixi şi Ygreci pe cari naivitatea îi va purta în capitala Bucovinei.

Note şi Notiţe

Familia Mollison

Nu este mult de când — în această coloană chiar — am subliniat performanţa aviatorului Mollison, care a reuşit să traverseze Atlanticul plecând din Irlanda şi aterizând în Canada.

Ne-am entuziasmat fireşte în faţa isprăvii acestuia, i-am dedicat toate adjectivele elogioase cari ne-au eşit în cale şi am subscris — cu conştiinţa grandoarei pe care o reprezenta performanţa lui Mollison — actul nostru de adeziune admirativă.

Nu mult după aceasta, două telegrame Rador, purtând aceiaş dată, ne-au silit să revenim asupra familiei Mollison. De astă dată însă, nu mai era vorba de domnul, ci de doamna Mollison.

Iată motivul revenirei noastre. Prima telegramă Rador — din cele două de mai sus — anunţa că după zborul d-lui, d-na Mollison, aviatoare şi ea, intenţionează să plece singură peste Atlantic. Şi că, în caz de reuşită, va fi prima femee care a reuşit un astfel de zbor.

Scurt, simplu şi promiţător.

A doua telegramă însă, tot «Rador», purtând aceiaş dată şi trimisă deci cel mult câteva ore după prima, anunţa că d-na Mollison nu mai pleacă peste Atlantic, deoarece d. Mollison (care se afla atunci în drum din Canada spre New-York) a rugat-o să renunţe.

Induioşătoare atenţie conjugală. Recunosc. Faptul însă că cele două telegrame «Rador» veniseră prea repede una după alta, fără ca între ele, d. Mollison să fi avut timpul necesar să comunice din America cu d-na, pentru a o ruga să renunţe, mi s'a părut ciudat.

Şi am îndrăznit să cred că madam Mollison — o foarte bună aviatoare (cum pretinde un confrate specialist în box) — nu numai că n'a renunţat la ideia de a mai pleca în America, dar nici măcar nu s'a gândit să plece.

Consideram cu aceasta chestiunea închisă.

O nouă telegramă din America însă, ne impune o nouă revenire. Se ştie că Mollison, ajuns la New York, a declarat că se va întoarce în Europa, tot cu avionul.

Admirabilă hotărâre.

După câteva încercări infructuoase însă, silit să aterizeze când ici când colo pe coasta Atlanticului, Mollison părea să renunţe. Nimic anormal. Cei mai buni aviatori au dreptul să călătorească cu vaporul.

Atunci însă când ne obişnuisem cu ideia că un defect oarecare de motor, ne-a privat şi pe noi şi pe Mollison, de plăcerea de a-l vedea întorcându-se în Anglia tot cu avionul, o telegramă «Rador» ne anunţă că englezul plecat cu avionul a aterizat când ici când colo. Şi final, a renunţat la avion în favoarea vaporului, fiindcă.., l-a rugat d-na Mollison să renunţe.

Adorabilă familie, familia asta Mollison.

G. F.

Incepând de LUNI 12 SEPTEMBRIE
intrând în al 10-lea an de existenţă

Gazeta Sporturilor

va apare complet reorganizată în 6 pagini mari (formatul cotidianelor) cu rubrici şi colaborări noi, în scopul unei redări cât mai fidele şi mai complecte a activităţii sportive din ţară şi străinătate.

Pe lângă ameliorările de ordin technic şi redacţional, am luat măsura ca numărul de Luni să fie pus în vânzare la ora 5 dimineaţa în Capitală, iar în cursul aceleaşi zile în toate oraşele din provincie.

Gazeta Sporturilor

va fi o adevărată revelaţie

O ŞEDINŢA SPECIALA A COMITETULUI U. F. S. R.

Oferta Tiberiu Eremia spre rezolvare

Am publicat la timp amănuntele unei oferte, pentru construirea stadionului făcută U. F. S. R-ului.

A fost vorba de o propunere, care în prezent s'a transformat în ofertă oficială.

Intreprinderile Tiberiu Eremia au întocmit planurile, devizul şi oferta transmisă U. F. S. R.-ului are o formă definitivă.

O ŞEDINŢA SPECIALA

S'au făcut demersuri pentru o întrunire a comitetului U. F. S. R.

Şedinţa trebuia să se ţină Vineri. Din cauză că d. Cesianu e reţinut la Sinaia, Comitetul nu se va întruni decât săptămâna viitoare. In orice caz şedinţa aceasta va fi rezervată exclusiv chestiunei stadionului.

ANCHETELE NOASTRE

„DESFIINŢAREA AUTONOMIEI UN NON SENS"

Ce ne declară d. Grigore Caracostea preşedintele federaţiei de rugby

Declaraţiile d-lui general Iosif Iacobici, aşteptate cu o legitimă nerăbdare în toate cercurile sportive, au adus o importanţă consolidare a frontului autonomist, care reprezintă atitudinea comună a federaţiilor.

Opiniile preşedintelui Federaţiei de tennis, de o mare autoritate în lumea sportivă, arată că adversarii reducerii autonomiei sunt tocmai fruntaşii sportului român. Şi atunci când se va propune reforma, e sigur că împotrivirea factorilor de seamă va aduce la realitate pe cei cari nesocotind interese superioare ale sportului vor să realizeze formule perimate.

GR. CARACOSTEA

*

Astăzi vom prezenta cetitorilor opiniile unui alt personaj din sportul românesc.

E vorba de d. Grigore Caracostea, care afară de rolul din conducerea tennisului, prezidează Federaţia de rugby. Cu toate că nu e vorba de un sport popular, rolul d-lui Caracostea, în organizarea şi conducerea rugbyului, i-au impus sarcini destul de serioase.

D-sa ne face declaraţii interesante asupra actualei orânduelii în sport.

Analizând chestiunea sub toate formele d. Caracostea conchide, exprimându-şi convingerea că nimeni nu va reuşi într'o încercare de reducere a autonomiei.

NU CRED

«Refuz să cred că cineva va nesocoti într'atât interesele sportului, încât să ne propună să refacem F. S. S. R.-ul. De ce near propune nu ştiu, dar ar însemna să se nege tot ce s'a realizat de trei ani încoace.

Reducerea autonomiei o consider un non sens.

Eu voi fi prmul şi sunt sigur că mulţi mă vor urma atunci când va trebui să ne împotrivim».

NEVOILE RUGBYULUI

«Nu susţin că am realizat lucruri extraordinare în sportul rugbyului.

De bine de rău mişcarea sportului cu balonul oval s'a dezvoltat. Am ajuns acolo unde nu ajungeam poate în zece ani de F. S. S. R.».

CELELALTE SPORTURI

«Nu localizez. Din contra, aranjamentele sunt mult mai puternice când arunci o privire în celelalte sporturi.

Majoritatea ramurilor de sport şi-au găsit vitalitatea în autonomie.

Ar fi un act cu totul necugetat să le-o răpim».

CE VA FACE UNIUNEA

«Am auzit că U. F. S. R.-ul sau mai bine zis anumiţi factori din acest for, se vor ralia unei eventuale acţiuni pentru reducerea autonomiei. Consider acest lucru imposibil.

Uniunea o formăm noi şi când va fi să ne dăm votul îţi închipui că federaţiile nu vor vota contra lor...».

DIN TOATE SPORTURILE

Cronica internaţională

Pulsul lent în care se derulează activitatea internaţională actuală este explicat doar de virulenţa, de străşnicia neîntâlnită, a recentei campanii olympice.

Senzaţionala activitate dela Los Angeles, cu rezultate cari presupun eforturi impresionante ale participanţilor, este urmată în mod firesc de o perioadă de acalmie, de semi-repaoz. Odihnă pentru atleţi şi jucători, timp pentru comentarii şi concluzii.

In care vreme, pe ici pe colo, un eveniment care nu e măcar capabil să fixeze atenţia continentală şi nici-decum cea mondială.

*

Doar în Balcanii noştri, mai ales în epoca aceasta caracteristică de semi activitate internaţională, se observă de un timp încoace îngrămădirea evenimentelor mai reprezentative.

La Belgrad, spre o pildă, a avut loc şi s'a terminat, campionatul de Vâsle al Europei. Probă puţin importantă pentru multe state şi aproape neobservată la noi.

Spre deosebire însă de alţi ani, acum a prezentat echipă şi România. Foarte natural deci s'o urmărim. Că bunăvoinţa noastră a fost poate prea largă, valorează desigur mai puţin decât faptul că ne-am isbit de imposibilitatea de a releva o singură încercare de a se impune a reprezentanţilor noştri. Afară poate, de o „plasă" destul de retrogradă în proba individuală. Italia, Elveţia, Polonia, Olanda şi Ungaria şi-au împărţit medaliile în timp ce organizatoarea, Jugoslavia, s'a mulţumit să figureze în locuri onorabile.

*

Mai apetisante din punctul de vedere al spectacolului şi deci mai urmărite, au fost campionatele mondiale de ciclism cari au avut loc la Viena.

In timp ce probele profesionale au confirmat valoarea unui Michard în cursele de viteză şi a unui Binda în cele de fond, afirmând totodată supremaţia francezilor şi italienilor în categoria profesioniştilor, o luptă cruntă se dă în probele amatoare, unde germanul Richter este marele favorit. Dealtfel figura germanilor nu mai apare ca o surpriză, acum după ce revelaţiei pe care echipa Germaniei a produs-o în turul Franţei i s'a găsit explicaţia în educarea din ce în ce mai ritmată a sportului amator din această ţară.

*

Incât nu puţină senzaţie suscită în opinia publică continentală, propunerea pe care federaţia germană de football, federaţia amatoare, a luat-o în consideraţie şi — se pare — i-a dat avizul favorabil, într'o recentă şedinţă.

Este vorba ca federaţia germană să adopte profesionismul în football.

Pentru spiritul pur amator în care se desvoltă sportul german, această propunere care dealtfel întâmpină o opoziţie dârză — este un non-sens. Nu degeaba football-ul este sportul tuturor iniţiativelor şi al... incertitudinilor.

*

Nu tot astfel se prezintă situaţia în boxul internaţional.

Unde de un timp campionii, marii campioni, au început să nu conceapă că ar putea fi învinşi. După Al. Brown care s'a identificat cu titlul de campion mondial la categoria cocoş şi care doar din distracţie — pentru a simţi o senzaţie nouă — mai pierde câte un match, iată-l pe Young Perez, cel mai mărunt campion mondial, urmându-i exemplul.

Boxând recent cu Arrila, boxeur bun şi vechi pretendent la titlul francezului, Perez i-a administrat o severă corecţie şi i-a întrerupt pe cel puţin încă un sezon gustul de a-i periclita centura de campion mondial.

*

Incolo, pe frontispiciul activităţii internaţionale nimic altceva remarcabil. Campionate cu caracter local, manifestări de culoare palidă.

Este epoca de linişte care desparte chiar în plin sezon, două perioade strălucitoare ca grandoare şi efect.

I. BLUMER

Tennis

La Juventus, când se joacă tennis

Aspecte...

— Nu, duduie, fii liniştită: poţi veni cu rochia cea nouă, din crêpe alb, cu pantofi în culoare şi cu pălăria care-ţi lasă o şuviţă blondă să se furişeze, ascunzându-ţi o frântură de obraz.

Nimeni nu te va înghesui la intrare, oltenii nu vând struguri rozachie, nici rahat, vânzătorul de gogoşi a amorţit lângă staţia de tramvai; nici jandarmi nu sunt, cari să înspăimânte suprafeţe imaculate de îmbrăcăminte, cu unsoarea de pe «armă».

Nu, duduie.

[illegible] tennis.

Sunt 16 spectatori şi aproximativ de patru ori atâţia jucători.

Deaceia, duduie, te sfătuiesc să n'ai cumva vr'o atitudine ostilă, d-ta, care constitui, împreună cu 16 tovarăşi, publicul: mai ştii, poate se supără jucătorii!

Da, jucătorii.

Cum?.. Nu-i cunoşti?

Ingădue-mi să rămân pe lângă d-ta, duduie cu ochi de cer senin, şi-i vei afla, dacă nu pe toţi, măcar pe cei mai... bruni!

Uite, în colţul acesta, lângă domnul gras din capul băncei (în paranteză, d-nul Caracostea) şade naţionalul Gică Poulieff, cel mai bun jucător român...

Cum?

Are pantalonii murdari?

Şi pantofii?..

Dar bine, duduie, se poate? Se poate să nu ştii că Gică nu poate juca decât cu pantalonii din matchul precedent? Şi, cum acesta a avut şi el unul înaintea lui şi tot aşa mai departe, pantalonul pe care-l profanezi cu calificativul de adineaori, se găseşte strâns legat de debuturile în tennis ale simpaticului blond.. iartă-mă, uitasem că trebuie să-ţi prezint numai bruni!

Cel care joacă pe terenul din stânga, înspre noi — şi căruia îi arunci, de când am venit, priviri din ce în ce mai interesate — este Reti.

Dacă joacă bine?

Evident. Vrea să-l bată până şi pe Gică.

De ce se strâmbă aşa de câte ori greşeşte o minge?

Conul Sfetescu spune că face teatru. Eu cred că vrea să arate că are şi alb în ochi.

E drăguţ când se supără? Ei, atunci să ştii că de aceia se strâmbă.

Cu el joacă Iascinsky. I-a luat un joc..

Un arbitru *(mediocru, ca toţi arbitrii) — Iascinsky conduce cu 1-0!*

O voce din public *(obraznică, ca toate vocile din public) — Abandonează, Iascinsky!*

Pe terenul din dreapta, duduie, îl poţi vedea pe Stăncescu, campion al Ploeştilor — nu e impresionant? — şi cu viitor de aur în faţă. Pentru moment, viitorul e Cantacuzino. Şi simpaticul nos-

(Continuarea în pagina II-a)